

som tilsmudsede verden med radioaktivt nedfald.

Det var forståeligt, om de uforpligtede lande ikke ønskede at blive fanget i rivaliserende politiske ideologier, men skulle FN blive, hvad vi ønskede, måtte disse lande ikke give efter for fristelsen til altid at lægge offentligt pres på de rimelige nationer, fordi de var klar over, at disse til syvende og sidst ville være pæne og derfor give efter.

I den rapport, som er blevet den afdøde generalsekretærs politiske testamente, stillede han spørgsmålet, om De forenede Nationer skulle forblive blot en diskussionsklub, eller om organisationen skulle få det fredsbevarende maskineri, som pagten forudsiger. Selv om det ikke er uden fare, vil jeg gå ind for det sidstnævnte, men hvis det er afgørelsen, må visse spørgsmål besvares nøjagtigt, og jeg håber, vi kan gøre det.

Er forsamlingen parat til at opstille og udstyre en international politistyrke, som er mere end en ufuldstændig samling af nationale styrker, fordi det er nødvendigt at gøre det? En amatørstyrke, som sendes ud i det blå, vil let støde på den største vanskelighed. En virkelig international politistyrke er nødvendig.

Er hvert land i denne forsamling villig til at stå op og sige, at det vil betale sin andel, og er alle lande parat til at tage følgerne af FN's intervention i et bestemt anliggende efter en flertalsafgørelse?

Indtil disse spørgsmål er besvaret kan denne organisation, som er ung, kun handle inden for grænsen af sin styrke og kun påtage sig sådanne politiaktioner, som ligger inden for dens område. Men såfremt medlemslandene følte, at den administrative leder og administrationen tog imod ordre fra de nationale regeringer, sagde han videre, kunne der ikke tages noget skridt i retning af et kollektivt fredsbevarende maskineri. Det var nødvendigt at løse spørgsmålet om generalsekretæren nu, og hvis vi anerkendte sætningen om, at intet enkelt menneske kan være upartisk, så måtte medlemmerne af FN hellere pakke deres kufferter og rejse hjem.

Han omtalte til slut, hvorledes landene i det tidligere britiske kolonirige var blevet selvstændige, og nævnte, hvorledes Storbritannien gennem sin egen administration havde bistået dem. Den britiske regering

var sikker på rigtigheden af den vej, man var slået ind på, og ville nu give FN information om de politiske og konstitutionelle skridt, der blev taget i de områder, der var forblevet under britisk administration. Der var intet i pagten, der gjorde dette nødvendigt, fordi artikel 73 (e) satte en grænse for oplysninger, der kun skulle være „af teknisk art vedrørende økonomiske, sociale og undervisningsmæssige forhold“.

FN kunne påregne Storbritanniens støtte til at opretholde pagtens principper, sagde han som afslutning på sin analyse af årsagerne til, at De forenede Nationer er hæmmet i sit arbejde for freden, og af de internationale aspekter af dette problem.

Den ceylonesiske repræsentant (Bandaranaike) sagde bl. a., at de væsentlige præmisser, på hvilke den kolde krig var blevet etableret, er, at stormagternes to ideologier må søge extraterritoriale sejre, og at hver af de to parter har brug for et lager af mellemdistanceraketter til stadighed rettet mod den anden part for at bevare sin egen sikkerhed. Som et uforpligtet land kan Ceylon ikke acceptere disse præmisser. Såvel inden for FN som udenfor er begrebet om den fredelige sameksistens udviklet som et middel til at svække den logik, der ligger bag denne opfattelse, og til at finde en modus vivendi for at bevare freden. Efter vor mening er det en grov forenkling, om hver af stormagterne siger til den anden part: „Vi støtter FN og pagtens principper, medens I ikke gør det“. Bebrejdelser af denne art vil ikke føre til positive resultater. Så længe hver af stormagterne betragter sin livsform som en slags religion, som med iver og fanatisme skal udbredes eller forsvares uden for dens område, bliver fredelig sameksistens reduceret til at være et begreb uden mening. Konflikter forårsaget af den kolde krig afspejler i dag tydeligt stormagternes tendens til at bringe deres uenighed ind i områder, som afviser tanken om den kolde krig i alle dens former. Selvbestemmelse er et af FN's ledende principper, og hvis den skal være en realitet og ikke blot et ideal, er det vigtigt, at stormagterne afstår fra at blande sig i den fremgangsmåde, hvorefter enhver nation og ethvert folk vælger den regeringsform og det økonomiske system, som de ønsker at have. Slaget om at vinde den uforpligtede